

Antidogma - City & Wall Street: cs?dszövetség? I. rész

2011 október 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Tavaly nyáron a szakért?k többsége még elképzelhetetlennek tartotta, hogy az Egyesült Államok nadrágszj- megszorító intézkedéseket léptet életbe. Úgy gondolták, az is elég, ha a központi bank (Fed) tovább m?ködteti a bankóprést, és „minden oké” lesz.

Márpedig ahogyan azt mindenki konstatálhatta, idén tavasszal – a második világháború óta el?ször – mégiscsak megszorításokra kényszerült az USA, amelyek az ország nemzetközi szerepvállalásától kezdve az állami szervek m?ködésén keresztül az amerikai népesség egész kategóriáit (latinók, szegények, diákok, nyugdíjasok) fogják keményen sújtani.

És ez még csak a kezdet, hiszen Richard Fisher, a Fed dallasai elnökének igencsak találó megfogalmazása szerint a szövetségi kormány fizetéseképtelensége már az utcákon van.

A globális gazdasági, pénzügyi és monetáris rendszer endémikus válságának következ? szakasza idén ?szre valószínűsíthet?, és olyan méret?nek ígérkezik, hogy hozzá képest a 2008. ?szi válság valójában csak egyszerű detonátor volt. Akár tudatos politikai döntésb?l, akár a szövetségi kormány „bezárása” révén, akár ellenállhatatlan küls? nyomások (kamatszint, IMF+EU+BRIC) hatására ugyanis idén ?sszel az amerikai szövetségi büdzsé az els? alkalommal fog jelent?sen összezsugorodni.

A japán recesszió, a kínai döntések és az európai adósságválság persze szerepet fognak játszani ebben a történelmi lépték? „nagy pangásban”, de a legf?bb európai kockázati tényez?t az EU periférikus országai által felhalmozott államadósságok kérdése helyett sokkal inkább az „Európa beteg embere” pozíciót betölt? Egyesült Királyság jelenti, amelynek a költségvetési helyzete sokkal súlyosabb annál, mint azt jelenlegi vezet?i elismerik.

Kétféle módon lehet ugyanis hazudni a népnek: letagadni egy probléma létezését (mint Gordon Brown Munkáspártja) vagy csak egy részét bevallani az igazságnak (ahogyan azt a Cameron/Clegg tandem teszi). Ezzel szemben az eurózóna kidolgozta és folyamatosan javítja a szükséges intézkedéseket a saját gondjai megoldásához. A görög, a portugál, az ír probléma kezelése tehát szervezett formában történik, és az a tény, hogy magánbefektet?knek is részt kell vállalniuk a költségekben, nem tartozik a rendszerkockázatok kategóriájához, függetlenül a londoni City és a New York-i Wall Street, illetve szócsöveik, a Financial Times és a Wall Street Journal véleményét?l, amelyek az eurózóna tavalyi év eleji válsága óta negyedévenként rendszeresen az euró bukására spekulálnak – nyilván egyfajta önbeteljesít? jóslatként.

Az angolszász médiumok már-már karikatúraszer? EU-ellenes és németellenes retorikája kapcsán nem árt tisztázni, hogy gazdasági állapotukat tekintve sokkal nagyobb különbségek vannak az egyes amerikai szövetségi államok, mint az EU tagállamai között, arról nem is beszélve, hogy Görögország vagy Portugália eladósodottsága együttesen is kisebb problémát jelent a gyakorlatilag fizetésképtelenné vált Kalifornia adósságához és költségvetési helyzetéhez képest.

Az Európai Unióban az Egyesült Államok trójai falóvának szerepét betölt? Egyesült Királyság viszont teljesen elhibázta a „megel?z? költségvetési lefaragásra” irányuló próbálkozását. Az utca, egészen pontosan a London utcáira március 26-án kiözönl? majd félmillió dühös brit nyomására David Cameron kénytelen volt alaposan visszavenni az államháztartási reformok egyik kulcspontjának számító egészségügyi kiadások megkurtítását célzó elképzeléseib?l. Ez a kormányellenes demonstráció volt az utóbbi húsz év legnagyobb tüntetése Londonban, ráadásul meglehet?sen „rendszerellenes” (antikapitalista) felhanggal, amint azt egyek mellett az HSBC óriásbank, a Ritz szálloda és számos luxusáruház megtámadása is mutatja.

Jellemz? a nyugati médiumok „objektivitására”, hogy ez a történelmi megmozdulás alig érte el az ingerküszöbüket, ahogyan az újságok címcimoldalaira sem került fel, és 48 órával a megtörténte után már a kutya sem beszélt róla. Amikor viszont néhány ezer görög vagy portugál az utcára vonul, ugyanezen médiumok a sokkoló képek és a káoszt vizionáló kommentárok egész lavináját ömlesztik ránk. Kett?s mércéjük csak az újszülötteket tévesztheti meg.

Egyik oldalon, igaz, súlyos nehézségek vannak, amelyeket azonban immáron egy egységes és összeforrt gazdasági blokk, az Euroland keretében kezelnek, benne a világ strukturálisan leger?sebb és legegészségesebb gazdaságával, a némettel, valamint két, szintén meglehet?sen jó karban lév? szárnysegédjével, a franciával és az olasszal, a másik oldalon viszont nagyon súlyos szerkezeti problémák garmadája, amelyekkel egy teljesen elszigetelt (sziget) ország már nem képes egyedül megbirkózni.

Ráadásul a líbiai katonai kaland arra készítette a USraeli birodalom vazallusaként hetvenked? brit kormányt, hogy a hadügyi kiadások tervezett csökkentését is jelje. Ugyanakkor tovább növekedtek az állami szféra finanszírozási szükségletei, a valóságban nagyon kiábrándítónak bizonyuló takarékosági intézkedések hatástalanságának

jeleként, amivel a pénzpiacok is tisztában vannak.

Külföldön már nem igazán hisznek a brit kormány sokkal inkább retorikai, semmint érdemi természetű megszorító intézkedéseiben, és ezt a font árfolyama is megérzi. Mindaddig a konzervatív–liberális kormánykoalíció politikájának egyedüli eredménye az lett, hogy a brit gazdaság ismét recesszióba zuhant, csaknem ahhoz hasonló vásárlóerő-vesztést okozva a brit háztartásoknak, mint amilyenre legutóbb az első világháború utáni válság idején, 1921-ben volt példa.

(folytatjuk)

Gazdag István, demokrata

Ajánló
